

att ta sedan dit hon kom, har nog i stället satt i gång de underligaste rykten om svenska matvanor.

Som väl var, var gruppen synnerligen vandringsugen, varför vi bad om frokost tidigare än ledningen föreslog — eller ville alla göra ett gott intryck? När Helge så orienterade oss om dagens tur, beskrev han endast vägen fram till den plats, där vi skulle ha matpaus — varför förstod vi före kvällen.

Vandringen började helt oskyldigt på en säterväg, och vi fick snart stifta bekantskap med en av turens många härligheter s.k. teknisk pause. Tyvärr kan ingen norrman förstå hur roligt det är för en svensk bara att uttala ordet. Då tog man av eller på sig kläder, skor, pjäxor, plåster eller regnplagg och lät sig bjudas på russin, karameller, apelsiner och vad mer Ole och andra vänliga norrmän förde med sig för att stärka den nordiska känslan och de svenska vandrarna. Alle fann snart ett ädelt motiv att ta emot alla gåvor — man lättade ju givarens packning.

Dagens andra paus blev hos Peter Rotvoll, som tillsammans med sin hustru lämnade höbärgningen för att bjuda oss på kall mjölk. Att vi fick tillfälle, att träffa människor utanför hyttorna uppskattade vi mycket, och att få träffa Peter Rotvoll i synnerhet. På gårdens härligt gröna tun hade vi gärna suttit länge, men vi måste vidare och under allmänt småprat kom vi fram till vandringsens första bäck. Där fick vi pröva balanssinnet och pjäxornas täthet och på andra stranden mötte oss myggen. Alla ble glada. Packningen började kännas nu, och det hade ju varit harmligt att ha burit myggolja med sig i onödan. Troligen var det sådana skäl, som fick några att bada längre fram under veckan.

När vi kom upp på fjällheden började några dra ifrån med väldiga kliv, men inte värre än att passade rätt plats för matrasten. Den användes inte bara till att äta och vila, utan också till fotvädring och «gnagsårssyn» och ivriga diskussioner om fördelarna med pjäxor respektive gummistövlar. Vi «pjäxfolk» hade känt oss avundsjuka under dagens vandring, men vi drömde om torra marker och klippterräng. Så orienterade Helge oss bland topparna och därefter avtågade förtruppen med order att stanna vid den första stora bäcken, där vi skulle tala om Armfelts marsch. Härligt nog

Helge Foss og Petter Rotvold

Berit Grill

för alla «gnagsårsinnehavare» felbedömde den bäckarna, så att vi fick några extrapausar. Helges skildring av karolinernas återtag borde ha fått kommissionen för revision av de nordiska ländernas historieböcker att gnugga händerna. Vår egen marsch blev alltför eftersom dagen och vi gick allmera lik karolinernas. Axlarna, ryggen eller fötterna var ömma, och vi stapplade uppför kulle på kulle och blev besvikna var gång vi nådde toppen — ingen hytte i sikte. Alltmera högljutt började nu svenskarna betvivla, att norska kilometrar var lika långa som svenska — ja, Henry, vår trevliga skåning — multiplicerade för framtiden alla mått med 1,3 och hans tiltro till matematikundervisningen i Trondheim har fått en knäck för alltid.

Intet hus kunde tyckas oss underbarare än Storerikvoll vid halvåttatiden, men också morgonen därpå, när vi var utvilade, var det lika vackert. För oss sörlänningar var det extra trevligt att

Berit Grill

Helge Foss

få se hus med torvtak, som varken stod på Skansen eller var hembygds-gårdar. Att dessutom få se en få-bodstuga med rökhål i taket i bruk blev ytterligare ett uppskattat minne från plasen, där vi för övrigt bara ätit och sovit. Färden gick nu vidare med båt över Essandsjön, där det blåste så friskt, att vi trots regn-kläder blev rätt blöta. En av flickorna hade råkat så illa ut, att hon måste byta byxor, när vi kom fram till Brandfjell på Essandheim, där vi fick en trevlig pratstund —

naturligvis medan vi drack kaffe. Tore från de värmländska gränsskogarna drack som vanligt minst fem koppar. Hans kaffetörst var sådan, att det är säkert att inte avslöja någonting om metoder att få en eller ett par koppar extra — hytterna på båda sidor om gränsen skickar kanske kravbrev till T.T. då. Dagens marsch var — jämfört med gårdagens — mycket kort. Därför passade jag på att leka spänstig och följa med förtruppen. När vi gått ett par hundratal meter efter en rejäl paus vid en vacker sjö, fick vi syn på Nedalens vimpel borta i björkskogen. Våra oförbrukade krafter ägnade vi åt bastubad och när det blev tid för middag åt vi före de andra gästarna, för att sedan, när de äntligen fick mat, kasta oss över de bästa platserna i «peisestuen» för kvällen. Finns det något värre än grupper på tåg, båtar, hotell o.s.v.? Så satte vi i gång att sjunga — T.T.:s häften blev nästan utslitna. Längre fram på kvällen visade det sig att vi hade en gitarrspelare bland oss, Øivind, och sedan kunde ingenting stoppa oss. Till all lycka deltog de andra gästarna i sången, så de kanske inte tyckte att vi störde alltför mycket. Särskilt stor lycka gjorde de sånger, som Øivind sjöng för oss, och som vi sedan arbetade ivrigt för att lära oss.

Morgonen därpå deputerade Ole som skomakare, medan vi stod utanför hytten fyllda av energi efter vilodagen. Vi gymnatiserade,

hoppade tresteg och sjöng, framför allt sången om bymannen och fjellkaren. Våra kläder var nu i det skick att vi uppskattade den särskilt. Så vandrade vi mot gränsen och när vi krupit genom renstaketet, gjorde vi teknisk paus. De som kom först lekte tullare, men alla vägrade att betala tull för smörgåsar, och ingen hade något margarin med sig — inte ens de lagliga fem kilona. Vad var det här för norgeresenärer? Men egentligen kände sig svenskarna litet rädda just då. Skulle de svenska hytterna vara lika trevliga som de norska och skulle människorna vara lika vänliga? Annars kände vi oss som en enhet under turen, fast vi naturligtvis passade på att lära oss norska — ett så trevligt språk det är! — respektive svenska och i någon mån skånska och värmländska. Solen var vänlig nog att lysa på fjällen, Sylsjön och oss, och vandringen från gränsen upp genom Ekorrpasset — åtminstone till den skarpa stigningen, där de flesta av oss flåsade som ånglok — blev en av veckans härligaste. Vi måste ideligen stanna och se på utsikten eller beundra alla de vackra blommorna och vi måste kasta snöboll, när vi träffade på snö. Någon prövade badvattnet i en tjärn. Efter som det var en flicka måste ett par pojkar bada på dagens långa rast för att försvara det manliga släktets ära. Snart tog så det vackra vädret slut och vandringen, som börjat under sång slutade i regn och med två stycken betänkligt linkande vid Sylstationen.

Det vackra väder, som vi önskat oss nästa dag, då vi skulle upp på Syltoppen, kunde vi inte upptäcka på morgonen, men vi vandrade iväg helt optimistiskt ändå. Snart hamnade vi i dimma bland blockmoränen, där vi kröp på alla fyra emellanåt, och vi välsignade dimman, som hindrade oss att se nedåt och upptäcka hur brant det var. Dessutom var det lugnt, så vi kunde rasta på toppen. Henry, som hade sjungit nationalsångerna, när vi passerade gränsen dagen innan, hälsade nu några skåningar, som kom efter oss med skåne-sången. Molnen var vänliga nog att flytta på sig helt kort, så att vi hann få en glimt om omgivningen, men när vi började klättra nedåt, satte det i gång att snöa. Just vad en sörlänning drömmer om skall ske till fjälls om sommaren. Det låter så bra att berätta om sådant för de hemmavarande. Så kom vandringens roligaste

stunder — kanåkningen utför snön. Alla tänkbara stilar i kanåkning kunde studeras. De flesta satt på sin regnplagg och åkte, några stod, andra låg på mage och många kunde inte reglera farten utan kom nedhasande på rygg eller mage med regnrocken släpande efter sig. Men det hade gått alltför fort. Vi bestämde oss för att ta en omväg hem och kika in i Tempeldalen, och så fick vi en kantur till. För en pojke — ej deltagare i fellesturen — blev den omvägen rätt fatal. Hans byxor tålde inte påfrestningen, utan han fick fortsätta vandringen med två prydliga hål där bak. Sista delen av vägen blev det kapplöpning mellan Luppio, Tårneådalen och Vollsjö, Skåne, som vann med fem meter efter en oerhört skarp strid.

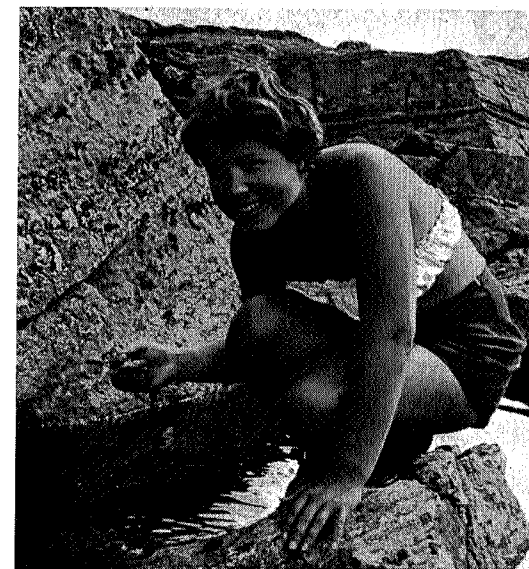
De hemvarande hade fördrivit dagen på bästa sätt, så att de skadade kunde linka med nästa morgon, men den flicka som vandrade de två milen till Storulvån och dagen därpå ned till Handöl med en uerhört svullen fotled gjorde veckans finaste prestation. För oss andra tycktes vägen nu semesterlikt lätt. Vi såg turens sista renar, inlät oss i sångarstrid med en grupp blivande agroner under en rast. Ingen kan förresten tro, vilken hjälp och glädje vi haft av T.T.:s och Øivinds sånger, när vi besteg Sylarna. Texten kunde alltid ändras efter behovet. Vi kom nu fram till Storulvån så fort, att en mindre styrka gick upp på Getryggen. På vägen upp fanns det inte bara underbara blommor utan också mogna hjortron — dittills hade vi ätit kart. Utsikten från toppen — det hade blivit solsken på eftermiddagen — var helt fantastiskt. Vi satt länge däruppe och kunde inte se oss mätta på fjällen och på sjöarna och bäckarna, som blänkte klarblåa i solen. Men vi kunne också se, hur vi blivit ledda en lång omväg runt fjällen, när vi kunde travat rätt fram på en dag. Här hade vi nu gått runt från första stund och tyckt att vi hade haft en idealisk ledare och så skulle sådant avslöjas i sista stund! När vi resonerade om saken enades vi om att vi ju haft så trevligt under «kringvandringen» att vi skulle tåga och inte rapportera till T.T.

Vid middagen talade vi så entusiastiskt om Getryggen, att några av de bestämde sig för att gå upp vid femtiden nästa morgon och vandra upp själva — på dagen skulle vi vandra ned till Handöl och tågen — men endast en av flickorna gjorde det verkligen. Den

sista kvällen tillbringade vi med lekar och sånger. En nydiktad på den omtyckta fjellkarsmelodin gjorde stor lycka. Också här fanns det vänliga människor, som protesterade, när vi stängde dörren för att inte störa. Alla sökte skämta bort det vemod som smög sig över oss inför avskedet. Innerst inne kände vi den största tacksamhet mot T.T., som inte bara fick vackra idéer utan också kunde genomföra dem så fint, att deltagarna inte i ord kan för andra tolka, vilken lycka turen skänkt dem.

Före skilsmässan nästa morgon tillät vi oss att vara allvarliga en stund och sjöng våra nationalsånger, innan vi skildes. Så sökte vi trösta oss med att deltagande i 1956:s års fellestur säkert måste innebära förtursrätt till 1958:s.

Det hoppas åtminstone T.T.:s synnerligen tacksamma Berit Grill.

Gå Geithetta — havfruer der!

S. Simonsen